

SOUTERRAIN Leden 2015

Pane - Ty jednáš jinak

V našem světě to vypadá takto:

Slabé je potřeba odsunout,

aby bylo místo pro silné.

Zranění – ať se o ně stará někdo jiný,

já mám na starosti důležitější věci.

Zbloudilí – co je mi po nich,

a pak – měli se dívat na cestu.

Tvůj program zní:

Hledat zbloudilé, ovazovat zraněné, posilovat slabé. To znamená, že to se mnou neskončí, když zbloudím (víš, že to dělám), když jsem zraněný (jak lehko se to stává), když jsem slabý (často mám strach).

S Tebou mohu počítat, na Tebe se spolehnout.

S Tebou mohou počítat všichni.

Pomoz nám, aby mohli počítat s námi.

Pomoz nám, abychom se na sebe mohli navzájem spolehnout.

Posilni mne, když je druhý ztracený, zraněný a slabý.

Posilni druhého,

když jsem ztracený, zraněný a slabý já.

(z knížky modliteb při schůzce křesťanské služby vybrala J. Zukalová)

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 12. 2014

- Příprava povolací listiny pro P. Rumla a Smlouvy o užívání bytu. Pravděpodobné datum jeho nástupu je 1. 9. 2016. Staršovstvo souhlasí s povolací listinou a dalšími přílohami. Na období, kdy nebude P. Ruml ještě farářem sboru a bude bydlet ve farním bytě, se s ním uzavře nájemní smlouva. Po tuto dobu bude podle svých možností ve sboru P. Ruml vypomáhat (kontrola prostor sboru, pošta, služba na kazatelně apod.) Volba za faráře sboru bude provedena poté, co obdržíme pokyn k volbě od SR, jak ukládají řády naší církve.
- na příští porady staršovstva budou zařazeny tyto body jednání: rozhodnutí o sborové sestře, spolupráce s Diakonií ve Stodůlkách, vedení DR, organizace „mezidobí“
- z jednání konventu: na diakonické a rozvojové projekty odsouhlaseno 25%, polovina konventu je pro pomalejší a druhá polovina pro rychlejší variantu přechodu k samofinancování; ozvaly se hlasy na podporu menšin včetně homosexuálů; jednání o změnách CZ – neprošel návrh změny, aby SR měla větší pravomoci postavit kazatele mimo službu; na konventu proběhlo ocenění ředitelů Diakonie na území pražského seniorátu
- x-cátníci byli trvale přesunuti na 2. úterý v měsíci od 19 hod.
- příprava adventních a vánočních shromáždění
- sborový dopis bude připraven a rozeslán
- 28. 12. – 1. 1. budou probíhat shromáždění Taizé
- Kongo - s. Dvořáková bude kontaktní osobou, budeme podporovat 10 dětí, vysokoškolský student podporován nebude
- P. Hudec informoval o problémech při slučování rané péče Diakonie Stodůlky a Ratolesti
- br. Balík ČVUT vyhodnotil měření vlhkosti – vlhkost je na velmi dobré úrovni, větrák bude dál v provozu do jara, ale nechá se zabudovaný pro další možnost použití
- sbírka na seniorát – 1. adventní (fond na bydlení pro seniorátního faráře) – cca 3 300 Kč
- sbírka na PF probíhá do konce roku
- sbírka na vikariát a bohoslovce (25. 12.)
- sbírka na vánoční nadílku – od 1. adventní neděle

- poděkováno D. Černohorskému a manželům Černohorským za opravu zdi po zatékání ze svodu ve dvoře do kuchyňky a za následný úklid, opravu proplatí SR
- bude třeba uzavřít novou smlouvu o pojištění sborových prostor

Ohlédnutí za hledáním

V září 2013 (přesně 5. 9.) ustavilo na svém zasedání staršovstvo našeho dejvického sboru ČCE (z jehož zápisů budu citovat) pracovní skupinu (ve složení - podle abecedy: P. Hejl, D. Heller, P. Prosek, M. Prudký a M. Študentová, tzv. hlavním koordinátorem byl jmenován D. Heller), která dostala za úkol pomoci staršovstvu při hledání nového duchovního pastýře. Scházeli jsme se pravidelně, minimálně vždy před schůzemi staršovstva, v případě potřeby ovšem častěji. Vzhledem k tomu, že práce této skupiny končí, slíbil jsem na schůzi staršovstva, že do našeho sborového zpravodaje Souterrain napíši příspěvek nazvaný „ohlédnutí za hledáním“. Zvažovali jsme různé faráře a farářky naší církve, o kterých jsme se domnívali, že by byli vhodnými kandidáty i kandidátkami pro službu v našem sboru. V listopadu 2013 jsme rozeslali prvním pečlivě vybraným kandidátům dopisy tohoto znění:

Vážený a milý bratře, obracíme se na Tebe s prosbou, abys zvážil, zda bys přijal naše pozvání stát se pastýřem dejvického sboru českobratrské církve evangelické v Praze. Jak již víš, naše farářská dvojice Abigail a Petr Hudcovi ukončí svou práci v našem sboru k datu 31. května 2015. Staršovstvo našeho sboru ustanovilo skupinu, jejímž úkolem je hledání a nalezení nového duchovního. Po několika jednáních jsme se rozhodli oslovit nejprve několik málo kandidátů, se kterými již někteří z nás velmi neformálně a předběžně o možnosti povolání do dejvického sboru mluvili.

Vážený a milý bratře, jako kandidáta, o kterého máme opravdový zájem, Tě dnes oslovujeme i formálně a prosíme Tě, abys beze spěchu a důkladně zvážil, zda bys za rok a půl, resp. i o něco později, mohl a chtěl ukončit svou práci na Tvém současném sboru a odejít do Prahy, do našeho dejvického sboru, který je typicky městským sborem. To má pochopitelně svá specifika, výhody i nevýhody pro sborovou práci. Jistě víš, že náš sbor patří k těm relativně větším a snad i živějším, kde se koná řada aktivit, do kterých se zapojují i laici. Staršovstvo našeho sboru (nebo jeho zástupci) se s Tebou kdykoli rádo seje k rozhovoru o této naší nabídce.

Někteří s omluvou odmítli ihned, někteří s odmítnutím chvíli váhali, někteří napsali, že by rádi pozvání do Dejvic přijali, ale až za několik let. S jedním kandidátem dospěly „námluvy“ až k několika setkáním, například v čajovně, ale nakonec se rozhodl odmítnout a dát přednost pozvání z jiného pražského sboru. Po prvním vlně jednání došlo v roce 2014 na oslovení druhé vlny kandidátů a kandidátek

a pak i na třetí skupinu vybraných. S některými, kteří přijeli nebo byli v Praze kvůli jiné záležitosti, jsme seděli a vedli rozhovory v naší kuchyňce, s jinými v místnosti J. A. Komenského. Bratr kurátor má u sebe archivováno více než třicet písemných odmítnutí, ta poslední už většinou ve formě vytištěných e-mailů. Odmítnutí laskavých, jak se v naší církvi říká bratrských, ale odmítnutí. Mnozí si pozvání do Dejvic velmi považují, ale „necítí se“ na ně. Jiní chtějí zůstat s dětmi ještě několik let na venkově, než by uvažovali o příchodu do Prahy. Jeden kandidát nám upřímně sdělil, že čeká, zda bude zřízeno kazatelské místo nového druhu, konkrétně v Diakonii naší církve. Kromě toho jsme neformálně oslovili několik farářů tzv. „ad hoc“, a to v několika málo případech, kdy jsme sami pochybovali, zda má smysl posílat oficiální dopis podepsaný kurátorem a místokurátorem sboru. Pokud měl někdo pocit, že proces našeho hledání je příliš „neveřejný“, musím zmínit dvě podstatné skutečnosti: Směrem k dejvickému sboru - ze svého konání jsme průběžně „vydávali počet“ staršovstvu sboru. Dopisy i e-maily jsou archivovány. A směrem ke kandidátům - řadě z nich záleželo na tom, aby se sbor, kde v současné době slouží, nedozvěděl o tom, že předběžně jedná o kandidatuře s naším sborem. Přinejmenším do doby, než by se rozhodli opravdu kandidovat v Dejvicích. Představte si, že jste členkami či členy některého venkovského sboru, Váš oblíbený farář „jezdí na námluvy“ až do Prahy, ale nakonec se rozhodne u Vás zůstat. Nezměnily by ty prozrazené „námluvy“ Váš vztah k tomuto faráři?

V červnu se objevil na obzoru nový, původně neoslovený kandidát, Pavel Ruml, který pracoval jako kaplan v Ústřední vojenské nemocnici a pak dlouhá léta pracoval a pracuje dosud jako kaplan v Armádě ČR. Zásadní věcí bylo, že se (ještě dříve, než bude mít nárok na důchod) chce vrátit tam, kde začínal, tedy do služby na některém sboru naší církve. Jak Hudcovi, tak bratr kurátor i autor těchto řádků ho známe dlouho, právě tak, jako jeho staršího bratra, tč. synodního seniora naší církve, Joela Rumla. (Dovolím si dodat, že velmi vděčně vzpomínám i na jejich otce Jiřího Rumla, dlouholetého faráře ve Velkém Meziříčí, jeden čas i seniora horáckého seniorátu, přítele mého otce, se kterým si léta dopisovali.) V létě a na podzim letošního končícího roku 2014 získalo jednání s kandidátem Pavlem Rumlem „spád“. Po několika rozhovorech a tzv. zkušební kázání byl připraven návrh povolací listiny, návrh smlouvy o užívání kazatelského bytu a podle požadavků církevního zřízení sepsán následující zápis, který podepsali současný farář Petr Hudec, kurátor sboru Pavel Prosek a kandidující farář Pavel Ruml:

Zápis o jednání zástupců staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem: Pověření zástupci staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích jednali ve dnech 8. 7. a 11. 9. 2014 s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem, který byl přizván i na část jednání staršovstva dne 11. 9. 2014. Staršovstvo sboru se rozhodlo pozvat ho na kazatelnu v neděli 2. 11. 2014. Po

bohoslužbách následoval rozhovor bratra Pavla Rumla se členy dejvického sboru. Staršovstvo se na své schůzi dne 6. 11. 2014 usneslo kandidovat bratra Pavla Rumla na místo duchovního na dobu pěti let od 1. 7. 1016 (případně 1. 9. 2016). Pověření zástupci staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích připravili ještě v listopadu 2014 návrh povolací listiny a dne 3. 12. se šli s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem, aby s ním tento návrh projednali a dohodli se na případných úpravách. Připravená povolací listina byla schválena staršovstvem farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích na jeho schůzi dne 4. 12. 2014.

Všechny tři tyto dokumenty (povolací listina, smlouva o užívání kazatelského bytu a výše uvedený zápis) byly schváleny na jednání seniorátního výboru pražského seniorátu v úterý 16. prosince 2014 a synodní rada ČCE byla požádána o vydání pokynu k volbě kazatele. Ta by se měla konat při mimořádném sborovém shromáždění, vedeném pravděpodobně bratrem seniorem pražského seniorátu, v únoru 2015.

Když se ohlížím za naším hledáním duchovního pastýře a přemýšlím, zda si z něj mohu vzít nějaké poučení, napadá mne jediné: Jak moudrá jsou slova našeho Pána Ježíše Krista, která i pro nás zapsal evangelista Matouš v 5. kapitole svého evangelia, ve 37. verši: „Vaše slovo buď ano, ano – ne, ne“.

Daniel Heller, místkurátor

Poprosili jsme

kandidáta na dejvického kazatele **Pavla Rumla**, aby nám zodpověděl několik otázek:

Které životní okamžiky tě nasměrovaly ke studiu bohosloví?

Vyrůstal jsem (se staršími sourozenci sestrou a bratrem) na malé vsi (Opatov) ve farářské rodině. Sbor a kostel od raného dětství (ptal se mě br. kurátor při setkání po bohoslužbách na mojí další oblíbenou píseň za zpěvníku - tak tedy, je to č. 551 "Tys na mě myslel dřív") patřil podstatně do mého života; a protože ovzduší rodiny i církve nabízelo dostatek svobody k osobnímu růstu i hledání víry, výsledek se dostavil v podání přihlášky na fakultu. Posledním impulsem k tomu byly moje návštěvy (jako studenta gymnázia) u bratra Joela a bohoslovců na Jirchářích, na fakultě a v Praze. Byl to tehdy velmi atraktivní, napínavý, svobodomyšlný, studentský prostor, plný tužeb a také mj. bojů proti bolševikům. A zazpívejte si 551 doma celou a máte v ní o mně všechno...

Kterými cestami se ubírala Tvoje služba?

Církev – 1976 - 1982 KBEF, 1982 - 1984 základní vojenská služba

v Topolčanech (jako zdravotník), 1984 - 1986 Šonov u Nového Města n. Metují, 1986 - 1999 Letohrad. Armáda - 1999 - 2003 4. brigáda rychlého nasazení Havlíčkův Brod, 2003 - 2005 Velitelství společných sil v Olomouci, 2006 - 2013 Ústřední vojenská nemocnice Praha, 2013 - dosud Agentura personalistiky AČR Praha... (a tři vojenské zahraniční mise...).

Proč ses rozhodl kandidovat na faráře právě v dejvickém sboru?

Na žádost hlavních kaplanů jsem dvakrát prodloužil svůj závazek v armádě ve chvílích, kdy už jsem plánoval návrat do církevní služby. Odsloužil jsem tedy v Duchovní službě AČR mnohem více roků, než kdokoli z ostatních kaplanů. Tedy nyní už skutečně nastával čas, protože jsem si byl vědom toho, že když někde do sboru nastoupím, že to musí být na nějakou smysluplnou dobu. Což by mohlo nastat u vás ve sboru na minimálně pět roků. To cenu má... Na dva roky ještě někde začínat by trochu smysl postrádalo. A rád bych šel do důchodu z církevní služby nikoli ze služby kaplanské... A dejvický sbor? Z osobních důvodů jsem chtěl "dofarářovat" v Praze či blízkém okolí. A moje rozhlížení se strefilo právě do té doby, kdy váš sbor ... se také rozhlížel... A váš sbor znám z občasných účastí na bohoslužbách; a znám Hudcovi; a potkal jsem se s několika členy sboru ve vojenské nemocnici; a líbí se mi u vás...a na Praze 6 žiji již 9 roků a žiji zde také moc rád.

PS: ... budu-li u vás zvolen, budu se k vám těšit moc... a představa, že po 17 letech "trmácení se" v armádě sbalím v kanceláři 4 bedny od banánů a pár ramínek, donesu to za roh... a budu zpět v rodném klíně matky církve, mě naplňuje nadšením... a prý bych mohl u vás bydlet už rok před tím, než se stanu vaším farářem, což by znamenalo práci co by kamenem dohodil. Víte, bratři a sestry, také jsem během své vojny dojížděl do práce 264 km; teď bych do ní mohl chodit 264 metrů... co k tomu dodat??? :-)... někdo o nás chlapech říká, že jsme prý líní a pohodlní tvoří :-)...???

odpovídal Pavel Ruml

Z mise – kaple v Kosovu

Foto: archiv P. Rumla

Seznámení s Pavlem Rumlem

S Pavlem Rumlem jsem se poznala v čase, kdy působil jako vojenský kaplan v ÚVN v Praze, kde kdysi pracoval i můj otec MUDr. Milan Jerie. V roce 2007 zde ležela moje matka Jarmila po operaci, kterou její organismus už nezvládl, ale ještě několik měsíců strávila ve vegetativním stavu, než ji smrt vysvobodila. Byl to náročný čas pro všechny zúčastněné, navštěvovaly jsme ji se sestrou a když jsme pochopily, že se blíží konec, oslovily jsme nemocničního kaplana s prosbou, aby matce poskytl duchovní útěchu. V srdci jsme měly trému, protože jsme si nebyly jisty matčinou religiozitou, ani její konfesní příslušností, ale pan kaplan veškerou naši nejistotu rozptýlil, pěkně s námi rozmlouval a matku stihl před jejím skonem několikrát navštívit, čímž – věřím – jí poskytl „navigaci“ na její cestě zpět k Pánu. Byl to pro mne sice jen krátký čas setkávání s panem kaplanem Rumlem, ale okolnostmi významný, a míří-li teď jako farář do našeho sboru, připadá mi, že se tak děje stejným řízením osudu, které sem před lety přivedlo mě.

Wanda Dobrovská

Potkali jsme se poprvé v roce 2006, kdy se Pavel Ruml stal v Ústřední vojenské nemocnici, kde pracují, historicky prvním kaplanem na plný úvazek.

Bylo zajímavé sledovat, jak zaměstnanci jeho působení ze začátku vnímali. Např. moje kolegyně o něm mluvily ve stylu: „No, víš, ten – ten kaplan...“, jako by bylo nemožné zapamatovat si jeho jméno.

Osobně jsme se neznali, zaklepala jsem tedy na jeho dveře, aby věděl, že má v nemocnici taky „svoje“ lidi, kteří mu v jeho práci budou fandit. Vždycky se pak při našich setkáních zajímal, co je nového v Dejvicích...

Potkávali jsme se často na obědě, ale taky jsem ho zažila jako pacientka. Silnou chvílí pro mě byla jedna z jeho posledních návštěv u br. Podhorského na JIP, ke které mě přizval.

Postupem času jsem viděla, jak si „ten kaplan“ získává lidi takřka proti jejich vůli.

Vloni se Pavel Ruml s „ÚVNkou“ po neuvěřitelně rychle uběhlých 8 letech oficiálně rozloučil. Provedl to velkolepě - uspořádáním koncertu ve Vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého, kde nám všem (a nutno říci, že kostel praskal ve švech) představil svého nástupce - Jana Blažka. To byl myslím velmi chytrý a velkorosý krok.

Zanedlouho tedy budeme mít příležitost zvolit Pavla Rumla na plný úvazek v Dejvicích – moc bych si to přála.

V.Tichá

50 let dejvického evangelického sboru,

aneb jak budou naši potomci slavit 100 let trvání sboru?

Tak jako jsou pro naši zemi významné osmičky, pro náš sbor se pomalu stávají významnými pětky. Moc jich zatím není, působení evangelického sboru, přesněji kazatelské stanice v Dejvicích - Bubenči, nemá tak dlouhé trvání. Bylo oficiálně započato v roce 1925, i když již několik roků před tím, pro naše předky či předchůdce z Dejvic, pořádal biblické hodiny tehdejší salvátorský farář Stanislav Čapek, jenž také k roku 1925 zde ustanovil kazatelskou stanici při salvátorském sboru. A na podzim roku 1965 za dejvického působení salvátorského vikáře Jana Čapka byl ustanoven samostatný sbor Českobratrské církve evangelické v Praze Dejvicích - Bubenči. A tuto událost si budeme v letošním roce připomínat a věřím, že mnozí z nás i radostně slavit. Věřte, nevěřte, milí přátelé, kteří jste byli u toho, už je tomu 50 let! Ustanovení našeho sboru zevrubně pojednal bratr profesor Josef Smolík svou přednáškou na toto téma, kterou jsme zařadili jako jeden z příspěvků našeho Sborníku v roce 2005. Letí to. Nyní staršovstvo rozhodlo, že to padesátiletí sboru oslavíme i oficiálně. Je již i stanoven termín oslav, 11. říjen 2015. Účast přislíbil i bratr synodní senior, proto ten spěch s datem.

Avšak znovu a stále se musíme ptát - máme co slavit? A protože jsme před deseti lety 80 let působení evangelíků v Dejvicích - Bubenči slavili velkolepě, vyvstává navíc otázka, na co se soustředit při letošních oslavách. Sborník letos chystat nebudeme, ponecháme si prostor pro nové události, které v následujícím desetiletí nastanou a vytvoří tak určitě významná témata pro zvážení celého století našeho působení v Dejvicích - Bubenči, a věřím, že ta nás budou i určovat pro práci, nad jejíž činností po stránce organizační jsme se v minulých letech zamýšleli v souvislosti s předpokládaným samofinancováním sborů. Zde je třeba znovu si položit otázku, byť okrajově: jsou peníze až na prvním místě? V těch posledních letech to tedy bylo o penězích, ale pokaždé jsme si při tom uvědomovali, že i této starosti vždy předchází duchovní připravenost nás členů sboru, která ovšem má nezměrné množství hran i plošek působnosti; jako malý příklad můžeme uvést ony rozličné dary podle milosti, na něž nás upozorňuje apoštol, ale i ty jsou závislé jenom a jenom na milosti Boží, zda se nám dostane dost vůle naslouchat vanutí Ducha svatého a "nevyhovovat svým sklonům", a navíc jistě každý v sobě cítíme vůli k službě ještě i na jiném poli. A protože před církví, a tak i před naším sborem, stojí neznámý úkol samofinancování, zkusme se zamyslet, za jakých podmínek dokážeme při tom obstát. A myslím, že i z očekávaného následného zvažování stoleté činnosti našeho působení se asi nejzajímavějším obdobím stane zamyšlení nad jeho posledním desetiletím. Kromě

našich schopností a moudrosti při správě sboru, bude potřeba i moudrosti při vyhledávání směřování sboru ve víru, zatím ne vichřic, ale bezesporu víru událostí, které na nás doléhají. Nechci odbočovat od tématu, ale to samofinancování bude, jak jsme si v debatách o tom vždy řekli, moc záviset na naší víře. Zde nejenže nesmíme přecházet Komenského memento našich hříchů, jež bezesporu přivolávají vichřice hněvu, je ale třeba si své hříchy navíc i uvědomovat. Bratr farář Hudec v jednom kázání uvedl nejistoty naší doby: "Nevíme, co můžeme očekávat od Ruska, bojíme se, že se náboženský konflikt mezi islámským světem a západním postkřesťanským světem přesune v plné síle i k nám." Mně však jako nejzávažnější pro naše působení připadá tlak na víru v samotném Západě. On ten tlak vystupuje i z nás, vězí i v nás samotných. Jsme Západ každým coulem, a ať si kdo chce a co chce, říká, Západ je křesťanství. Avšak přeci jenom! Je ještě? Jsem potom křesťan, když se považuji za Západ? Tuto otázku si musím klást pro hledání cesty pro uchování své víry. Přiznám se, že jsem dnes velice kritický k Západu. Můžete mi namítnout, že to je jen jakási žárlivost, závist, egoismus či co ještě. Ovšem dnes se už sám Západ otevřeně nazývá postkřesťanským světem. Proniklo to i do evangelických kázání! Avšak bezesporu to je oprávněný kritický pohled na Západ. Uvádí se, že postkřesťanským světem se povšechně rozumí společnost, která se vzdala křesťanských kořenů. Byť často i z "dobré" víry, především však z pýchy, ze zahledění se do sebe sama či z pohrdání dědictvím otců. Ale i z pohodlí a lenivosti.

Abych si vůbec dovolil toto vyjádřit, odvahu mi dodala myšlenka prof. Jana Patočky z jeho spisku z 80. let Osnova dějin, kde autor zmiňuje: "Dějiny nejsou od prvopočátku dějinami lidstva; stávají se jimi až tím, že se dějiny Okcidentu (Západu) stanou dějinami evropskými a ty se rozšíří na dějiny planetární". Ovšem z dnešního pohledu nahlíženo: mají dějiny Evropy však ještě sílu, stát se dějinami planetárními? Z dalších Patočkových zamyšlení jasně vystupuje, že úhelnou součástí těchto dějin je křesťanství, které však podle filosofa probíhalo příliš "metafyzicky" a Patočka svou myšlenku potvrzuje konstatováním, že došlo "... k uvolnění pout církevního křesťanství... a laické křesťanství se ... rozšířením myšlenky bohoslužby na celý život, zejména na povolání a práci, dostává na tutéž cestu, cestu ovládnutí světa." Je třeba se ptát, jak tedy je na tom laické křesťanství. Při sebezpytování mi však nezbyvá, než si odpovědět: také blbě. A tak nám opět nezbyvá, než se tázat po východisku z takovéto pobledlé víry, a na mysl mi vystupují slova Jan Ámose Komenského, opět z jeho Kšaftu. Neboť je nasnadě, přidržíme-li se jeho připomenutí, které čerpá z biblické zvěsti, že pomíjí jeden věk, aby nastal jiný, "... že obnoviti chce Bůh tvář země své, " jak píše Komenský podle Ž 104, 30. V následné části své stati se prof. Patočka pregnantně

rozepisuje: "Japonsko (po 2. sv. v.) patřilo sice k poraženým, ale vzestup Číny tuto ztrátu na straně "nových" národů více než kompenzoval. Během krátké doby bylo jasné, že tato říše bude patřit k dědicům Evropy - ze světové moci (rozdělené) Evropy nezůstalo nic, z její hospodářské nadvlády jen zlomek... -, o čemž se dříve, když se přemýšlelo o následovnicích, nikdy neuvažovalo. Planetární éra byla zahájena a umožněna evropskou (křesťanskou) civilizací a organizací, krátce, evropskou racionální civilizací." Ovšem pro filosofa Patočku je nasnadě, že "... svět jako vysoce industrializovaná Čína není řešením, nýbrž problémem, z něhož je třeba nalézt východisko", a že to není žádný lidský "triumfální... , vítězný" vývoj. Jak jinak v křesťanství, že? Jistě, jedním z těch východisek je bezesporu i svoboda člověka na tomto světě, proč ne i svoboda křesťanova? ale věřím, že tím východiskem se mohou stát, ba dokonce musí být, i všechny ty hrany a plošky působení i členů našeho sboru, byť by stály i proti "dobové kultuře". A že jich je, vidíme při každém našem sejití! Věřím, že křesťanské společenství, jehož členové i do Číny vnesli Kristovu zvěst - při posledním postoji papeže Františka k dalajlamovi se psalo, že Čína je zemí, ve které žije pospolu nejvíc katolických křesťanů -, zůstane zachováno i v dejvickém sboru, a obecenství našeho sboru zůstane na hony vzdáleno jakémusi postkřesťanskému světu, osnovanému ať už z upřímných, či svévolných důvodů - prostě nebude bažít po žádném zlatém teleti a vzdávat se šťavnatých a tolik živných kořenů svého působení. A věřím, upustí-li křesťanský Západ od postkřesťanských snah, ve své síle se nebude muset obávat žádného střetu s islamismem, ba ho dokáže i přetvořit k obrazu Kristovu, jak se tomu, byť velice, velice pozvolně a naprosto tiše, děje i na Východě; v přijímání v pravdě křesťanských pravidel, jak to vidí i filosof Jan Patočka. Vím, vím, nic není černobílé!

Vraťme se však k našim oslavám. Jak již bylo uvedeno, nevydáme Sborník, ale rád bych oslovil všechny bratry a sestry, aby se v průběhu roku zde na stránkách Souterrainu vyjádřili ke všemu, co vidí jako významné ve vnímání i naší "matky" církve, jak si tolik přejeme, dědičky Církve Kristovy, jež je kolébkou i našeho sboru, aby si své křesťanství uchovala a cestou pokoje dokázala vzdorovat a s boží pomocí "lámat ledví všech jejích nepřátel a dokázala bránit všem, kteří ji nenávidí, aby nepovstali."

Marek E. Světlík

Modlitba pro Martu

V uplynulých týdnech, když jsme si připomínali 25. výročí Sametové revoluce, jsme mohli často slyšet Modlitbu pro Martu v podání Marty Kubišové.

Píseň, vzniklá v roce 1968 se brzy stala symbolem vzdoru našeho národa proti vpádu vojsk Varšavské smlouvy do tehdejšího Československa a posléze v roce 1989 také symbolem návratu k demokracii. Zazněla v podání Marty (Kubišová na největších tehdejších demonstracích na (Václavském náměstí i na Letné.

Hudbu složil Jindřich Brabec text písně Petr Rada, který po letech zákazů a nátlaku emigroval do Austrálie a vrátil se až v roce 1990; postižena byla ovšem v době „normalizace“ za prezentaci písně i Marta Kubišová. Připomeňme si text této písně:

At' mír dál zůstává s touto krajinou
zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty at' pominou, at' už pominou.

Ted' když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide navrátí.

Z oblohy mrak zvolna odplouvá
a každý sklízí setbu svou.
Modlitba má ta at' promlouvá k srdcím,
která zloby čas nespálil jak květy mráz,
jak mráz.

At' mír dál zůstává s touto krajinou.
Zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty at' pominou, at' už pominou.
Ted', když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide navrátí.

Zaznívají tady slova, která známe z Komenského (Kšaftu (poslední vůle, závěť) umírající matky, Jednoty bratrské, svým (způsobem mravního odkazu českému národu. Připomeňme aspoň jednu větu z Kšaftu : („Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu (hříchů našimi na hlavy naše uvedeného) vláda věcí (tvých k tobě se zase navrátí ó lide český !“

Ano, je tedy (namísto prosba „At' mír dál zůstává s touto krajinou ...“

Dušan Čurda

Heslo na rok 2015

Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. Římanům 15,7

Když byla Pavlova rada dobrá kdysi pro římské křesťany, smíme se pokusit, aby byla dHeslo na rok 2015obrá pro nás i dnes. Ale není to snadné. Většinou nemáme rádi, když nás někdo poučuje. A čím jsme starší, tím jsme háklivější. Už přece máme něco za sebou, tak si přece víme rady sami.

Ale když rada od apoštola, to snad ano, ten mně něco povídat může. Co vlastně ten Pavel říká? Aha, že máme přijímat jeden druhého. Že se o to smíme a máme snažit. Nějak cítíme, že to už není žádná legrace. Že to může být velmi obtížné. A někdy snad i nemožné.

Ale základní nasměrování pro sebe smíme přijmout – ano, chci s tím člověkem vycházet. A беру ho tak, jak je, a odsunu stranou své touhy trochu ho zlepšit. Proč? Protože i mne Kristus přijal. Tolik si mne váží! A nijak mne neotesal ke svému obrazu. Dává mi stále čas a prostor, abych zrál k lepšímu, to ano, ale nenutí mne.

Je nám tak nějak příjemné, když si nás váží lidé, kteří něco znamenají. Posiluje to naši sebedůvěru. Možná nejsem tak úplně špatný, když mne ten dobrý a respektovaný člověk rád vidí! A podobně je to mezi Kristem a námi. On je nejvýznamnější ze všech. A nás, prosím, pěkně, přijal! A dokonce k slávě Boží! To je přece něco! Máme zde na světě, v konkrétním čase a prostoru, své originální, jedinečné postavení! Máme bezpečí a domov! Patříme tomu, kdo poznal život od narození z ženy až po krutou smrt. A žije a zve a hostí a nabízí a vrací do živHeslo na rok 2015ota ty, kterým hrozilo, že budou vytlačeni někam na okraj, pryč.

Proto si dovolí Pavel nás vyzvat, abychom přijímali jeden druhého. Protože taková snaha a takové přijímání není vedlejší událost. Naopak. Je to velmi důležitá událost. Je spojena s Bohem a jeho slávou. A jeho sláva je tak jiná než lidská sláva. Přesahuje naše myšlení a představitost. A považte, týká se nás právě při tak zdánlivě nevýznamné události, ba právě tehdy, když přijímáme jeden druhého. Nebo se o to aspoň snažíme. A to je přece něco!

(úvodní text biblických meditací na rok 2015 Zastav se na chvíli..., D. Ženatý)

Otevřený dopis synodní rady ČCE

předsedovi Vlady ČR a ministru vnitra ČR

Vážení pánové,

trápí nás, že úřady České republiky odmítají přijmout syrské uprchlíky ničené dlouhým válečným konfliktem. V posledních dnech odmítly učinit alespoň nepatrné gesto vůči těmto zkoušeným lidem. Nechtějí přijmout a poskytnout azyl 15 syrským nemocným dětem a jejich rodinám. Vyslouvají se na kde co, v neposlední řadě na bezpečnostní rizika.

Tento postoj nechápeme a nechce se nám věřit, že za tímto jednáním je zbabělost představitelů tohoto státu a strach, aby nepřišla vládní garnitura o volební preference. Přejeme si, aby česká vláda zaujala statečný, odpovědný a státnický postoj k trpícím, pronásledovaným a potřebným.

Vážení pánové, žádáme vás proto důrazně, abyste přehodnotili své stanovisko v této věci, zasadili se o to, aby strádající a nemocné děti byly přijaty a byla jim poskytnuta potřebná pomoc a bezpečí.

Děkujeme za vaše dobré jednání.

Joel Ruml, synodní senior

Lia Valková, synodní kurátorka

Daniel Ženatý, 1. náměstek synodního seniora

Pavel Stolař, 1. náměstek synodní kurátorky

Pavel Kašpar, 2. náměstek synodního seniora

Eva Zadražilová, 2. náměstkyně synodní kurátorky

Jubilanti v lednu

Magdaléna Rákosníková – 60 let

Jan Zákora – 65 let

Věra Remsová – 85 let

Zdeněk Valenta – 85 let

Vlasta Fialová – 95 let

Přejeme, aby je Pán Bůh posiloval a byl jim blízko i ve dnech zlých a těžkých.

Vánoce mého dětství

Letos po delší době budu trávit vánoční svátky tady v Praze, protože moje dcera se zetěm a dětmi budou pro změnu u druhé babičky v Kraslicích. Já pojedou za nimi až

na Štěpána odpoledne, takže ještě stihnu dopolední Bohoslužby. Moc se těším, protože Vánoce mám spojené s přípravami a návštěvou kostela. Táta s mámou nacvičili s dětmi vánoční program, pro účinkující i ostatní děti se připravovaly dárky v podobě sladkostí a knížek. My s bratrem jsme mámě pomáhali při balení a rozdělování, takže si vůbec nepamatuji, kdy jsem přestala věřit, že dárky nosí Ježíšek. Máma nám to vysvětlila tak, že všechno, co máme, jsou přece dary Boží. Každý rok byla v kostele vysoká krásná jedle, kterou sehnal místní horár (lesník). S mámou jsme ji na Štědrý den dopoledne ustrojili, převlékli jsme bílé roucho na oltář a kazatelnu, pak se šlo domů ustrojit stromek, připravit štědrovečerní večeři, k obědu byly brambory na loupáčku. Táta celý den seděl ve své pracovně a připravoval se na večerní služby Boží, které se konaly od šesti hodin a trvaly téměř dvě hodiny. Večeřet se tím pádem začínalo až po osmé hodině. Na Slovensku byl (a snad i ještě je) zvyk, že když kněz přichází ke kostelu, zvoník začne zvonit. Protože v šest hodin už byla tma, tak měl táta se zvoníkem domluvený signál. Večer vždy nosil baterku – jednak se kdysi na vesnici večer tak moc nesvítilo a jednak mu dával baterkou znamení, že přichází do ulice ke kostelu a zvoník začal zvonit. My s mámou jsme vycházely z fary poslední, ale vždy jsme tátu dostihly, když vcházel do kostela. Večer pak chodila po vsi mládež a zpívala vánoční koledy.

Štědrovečerní večeře začínala modlitbou a na stole nesměly chybět oplatky. Ty se dělaly už i měsíc před Vánoce. Byly to tzv. „železa“ - dva vyšší kovové obdélníky na delších tyčích, do kterých se nalávala směs vajec, mléka a cukru a opékaly se nad plamenem. Byl to majetek obce a kolovaly z domu do domu, aby oplatky byly v každém domě. Kromě toho se dělaly opekance – to byly malé kynuté buchtíčky s mákem a medem. My jsme je neměli, protože táta je neměl rád. Večeře vždy začínala zelňačkou, slovensky kapustnica. Kysané zelí, sušené houby, někdy i sušené švestky a klobása. Na tu jsme se těšili nejvíc. Pak kapr nebo řízky, kdo co chtěl.

Ke stromečku se šlo až po večeři, to už bylo tak kolem deváté hodiny. Nejdřív jsme zazpívali některou vánoční píseň ze zpěvníku, pak se táta pomodlil a poté nastalo rozdělování dárků. Táta se pak zase odebral do své pracovny a do pozdních nočních nebo spíš skorých ranních hodin se připravoval na ranní Bohoslužby.

Na Hod Boží vánoční – slovensky Božie narodenie se zase šlo do kostela a na Štěpána taky. Z Vánoc z dětství si nejvíc pamatuji kostel. Buď byly bohoslužby, nebo jsme převlékali roucho, uklízeli, zkrátka, co bylo potřeba, aby kostel na Vánoce byl hezký. A pokračovalo to až do Nového roku. Na Starý rok jsme zase chodili doma po špičkách, protože táta měl nejvíc práce. Jednak Bohoslužby byly zase večer a pak slavnostní na Nový rok dopoledne, kdy táta říkal statistiku za uplynulý rok. Kolik dětí bylo pokřtěných, kolik bylo svateb, kolik pohřbů, apod. To lidi nejvíc zajímalo. Celé vánoční svátky až do Nového roku jsme trávili mezi kostelem a farou, ale pro mne to bylo stejně nejhezčí období v roce.

Nad'a Sleziačková

Kalendář na leden 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Nový rok s VP	A. Hudcová
	4. 1.	P. Hudec
	11. 1.	P. Hudec
	18. 1.	A. Hudcová
	25. 1. 1. 2. s VP	P. Hudec P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Předškoláci:	8. 1. a 22. 1. v 17:00
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	2. úterý v měsíci 13. 1. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	4. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	8. 1. v 9:30 L. Janská: Něco málo o divadle	
Hodina pohybu	5. a 19. 1. v 15:00	
Setkání s hostem	Neděle 18. 1. v 17:00 Beseda s Pavlem Rumlem, vojenským kaplanem, téma: „Učíme se stonat, učíme se umírat“	
Staršovstvo	Mimořádně v úterý 6. 1. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 1. 2015.

Únorové číslo vyjde nejspíše 25. 1. 2015.

Obsah: 1-Pane, Ty jednáš jinak | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Ohlédnutí za hledáním | 5-Poprosili jsme | 8-Seznámení s Pavlem Rumlem | 10-50 let dejvického evangelického sboru | 11-Modlitba pro Martu | 13-Heslo na rok 2015 | 14-Otevřený dopis synodní rady ČCE | 14-Jubilanti v lednu | 14-Vánoce mého dětství

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Libeň
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

http://dejvice.evangelnet.cz, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010